

[Arbejdsministeren.]

er altså ikke noget, man afvikler ved at centralisere i højere grad på anvisningens eller på selve arbejdsløshedsforsikringens område; det er et spørgsmål om organisationsstruktur, og folketinget har da ikke tidligere — det forstod jeg i øvrigt var heller ikke meningen — blandet sig i, på hvilken måde man, hverken på arbejdsgiver-side eller på arbejder- eller funktionærside, ville organisere sig.

Men som sagt, jeg tror, der er en struktur-rationalisering i gang også på dette felt, og man har i øvrigt også i den betænkning, der er afgivet vedrørende disse ting, peget på, at lovforslaget her vil animere til en yderligere centralisering.

Hr. Chr. Madsen ville gerne have, at jeg skulle bekræfte, at det kompromis, der er opnået enighed om, ikke kan binde folketinget. Det skulle vel egentlig være overflødigt for mig at bekræfte noget sådant. Det er klart, som jeg sagde før, at jeg lægger megen vægt på, at parterne er enige om det, men det er da givet, at ingen aftale, som er truffet uden for folketinget, kan binde folketinget. Folketinget er suverænt og må naturligvis træffe de afgørelser, som man her i tinget kan blive enig om.

Jeg vil også gerne sige, at de 50 kr. — vi er jo allerede nu klar over, hvordan lønudviklingen har været — formentlig bliver godt 55 kr. pr. dag eller ca. 330 kr. pr. uge, når lovforslaget skal træde i kraft pr. 1. april 1967. Man kan godt nævne enkelte eksempler på, at der ikke bliver tale om så store forbedringer, f. eks. når det drejer sig om forsørgere med børn, men jeg har allerede været inde på det problem og mener, at arbejdsløsheds-kasserne i og for sig har ret i det principielle synspunkt, at man bør finde frem til en ordning, som indebærer — i alle tilfælde efterhånden — en rimelig erstatning for tabt arbejdsfortjeneste, og at de andre sociale problemer, som kan foreligge, bør klares ad socialpolitisk eller familiepolitisk vej. Det spørgsmål er som nævnt allerede taget op. Hr. Chr. Madsen taler om, at vi bør fastslå selve princippet om erstatning for tabt arbejdsfortjeneste. Dette bør efter min mening ses i sammenhæng med andre ydelser: sygedagpengene, som socialmini-

steren i øjeblikket arbejder med, og ulykkesforsikringen. Om de endelige afgørelser; hvad disse korttidsydelse angår, skal træffes i socialreformkommissionen eller andre steder, har jeg foreløbig ladet stå åbent. Jeg ved, at man i socialreformkommissionen har ønske om også at beskæftige sig med disse ting.

Det er rigtigt, at vi, fordi det tager temmelig lang tid at få lønstatistikken frem, halter lidt bagefter med reguleringen. Hr. Chr. Madsen spørger, om vi virkelig fortsat skal beholde den pristalsregulering af disse understøttelsessatser, vi har. Der er ikke tale om en pristalsregulering, men om en gunstigere reguleringsform, nemlig regulering efter lønudviklingen, men selv om man havde tekniske muligheder for at skifte om fra f. eks. aprilpristallet til julipristallet, så viser tallene fra de senere år, at det beløb, der skulle reguleres med, ville være nogenlunde det samme.

Til hr. Svend Haugaard vil jeg sige, at det er jo rigtigt, at det vil koste flere penge end angivet, hvis ledigheden bliver større. Det må jo animere til at føre en rigtig økonomisk politik, så vi sikrer den høje beskæftigelse også fremover; det er jo trods alt det, der skaber den største tryghed i ansættelsen. Jeg skal gerne medvirke til at formidle den forhandling med finansministeren, som hr. Svend Haugaard ønsker.

Er der mening i at opretholde arbejdsløsheds-kasserne? Det er en tung og dyr administration, siger hr. Svend Haugaard. Heroverfor kunne jeg i og for sig have lyst til at stille spørgsmålet: for hvem? Forholdet er som sagt det, at man har dette administrationsapparat i forvejen. Hverken stat eller kommune betaler fem flade øre til administrationen af arbejdsløsheds-kasserne. Skulle man derfor gå ind for det, som også hr. Niels Westerby var inde på, at staten skulle overtage det hele, at vi skulle have én landskasse, ville det betyde, at det offentlige i langt højere grad skulle ind i billedet. Det ville betyde stærkt øgede statsudgifter, og det kan jeg ikke se at man bare af visse principielle grunde skulle gå ind for. Det er i øvrigt heller ikke min opfattelse, at der er tale om nogen hverken dyr eller tung administration. Man skal i forvejen opkræve et andet kontingent; man opkræver arbejdsløsheds-kassekontin-